

Mildt

Jeg kø - rer frem gen-nem Straa - le-fryd i Søn - dags - Stil - hed med

4 Klok - ke - lyd. Alt løft - ter So - len, fra Myg til Sæ - den, som

7 var den sel - ve Al - kær - lig - he - den. Og Folk for - bi mig til

10 Kir - ke kø - re, snart sti - ger Sal - men for aab - ne Dø - re. Godt

13 Mod, du hil - ste paa fler end mig, skønt du i Skyn - din-gen saa det ej.

1. Jeg kører frem gennem Straalefryd
i Søndags-Stilhed med Klokkelyd.
Alt løfter Solen, fra Myg til Sæden,
som var den selve Alkærligheden.
Og Folk forbi mig til Kirke køre,
snart stiger Salmen for aabne Døre.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
2. Jeg har det herligste Rejsefølge,
skønt det sig stundom mon listig dølge;
men naar du saa mig saa søndagsglad,
var det, fordi at vi flere sad,
og naar du hørte mig dæmpet synge,
de sad i Tonen, som i en Gynge.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
3. Mig følger en med en Sjæl saa stor,
for mig hun ofrede alt paa Jord;
ja hun, som lo, naar min Baad blev krænget,
og blev ej bleg under Uvejrhængen;
ja hun, imellem hvis hvide Arme
jeg kendte Livets og Troens Varme.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
4. Se, deri er jeg af Sneglearten,
at Huset bærer jeg med paa Farten,
og den, som tror, det er tungvindt Bør,
han skulde vide, hvor godt det gør
at krybe ind under Taget atter,
hvor hun staar lys mellem Barnelatter.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
5. Ej maaler Tankens, ej Digtets Søn
saa høj en Hvælving, saa dyb en Brønd
som fra den himmelske Kærlighed
til der, den spejler i Vuggen ned.
Ej Sjælen lyser, ej Hjertet dugger,
som naar dit Barn under Bøn du vugger.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
6. Hvo ej har Kærlighed i det smaa,
han kan ej Mængdens, ej Mindets faa;
hvo ej kan bygge sit eget Hus,
hvad stort, han bygger, gaar og i Grus.
Med sejr fra Moskva til Kartagena,
han dør dog ensom paa Sankt Helena.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
7. Har først du bygget dig selv et Fæste,
saa tit du frelser endog din Næste;
skønt Børnehænders og Kvindeværk,
det Fæste holder din Sjæl saa stærk,
at den gaar hel gennem Kamp og Fare
og giver Mod til den største Skare.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
8. Et enkelt Hjem bar saa tit et Land,
naar ud det sendte dets Frelsermand,
og mange tusind af Hjem det var,
som Landet frelst ifra Slaget bar;
og det, som bærer det gennem Freden,
er Hjemmets Pulsslag i Travelheden.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
9. Trods alt det fine i fremmed Duft,
helt ren alene er Hjemmets Luft;
der møder bare det barnesande,
og Synden kysses ifra din Pande;
til Hjemmet hist staar der aabne Døre,
thi derfra kom det, og did det føre.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.
10. Godt Mod, du Vandrer paa Kirkevej,
du ber for dine, for mine jeg;
thi Bønnen bærer et Stykke frem
paa Vejen mellem de tvende Hjem.
I bøjer ind, jeg maa vidre køre,
mens Salmen følger fra aabne Døre.
Godt Mod, du hilste paa fler end mig,
skønt du i Skyndingen saa det ej.

Bjørnstjerne Bjørnson